

Nunta Mielului

În Apocalipsa 18 ne este permis să aruncăm o privire în lepădarea definitivă a creștinătății decăzute aflate sub supremația Romei. De-a lungul secolelor catolicismul roman a avut pretenția de a fi biserica lui Hristos și reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. În realitate el a dus în rătăcire națiunile, a stricat lumea și a adăpat pământul cu sângele credincioșilor.

Însușirile predominante ale acestui sistem stricat sunt rezumate în versetele 23 și 24 ale acestui capitol.

Citim acolo că »negustorii tăi erau mai-marii pământului«. El mărturisește că ar fi biserica – mireasa lui Hristos -, în timp ce falsifică total adevărul despre Biserică și este caracterizat prin negustorie și „pământ”, în loc să fie caracterizat prin credință și cer. El mărturisește că poate da orice binecuvântare spirituală contra bani, care trebuie plătiți bisericii. În loc să predice credința într-un Hristos viu, în mântuire, iertarea și cerul, acestea se pot obține personal prin bani. El face negustorie cu sufletele oamenilor și cu trupurile lor (Apocalipsa 18,13).

Apoi citim: »Toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta«. În loc să fie stâlpul și temelie adevărului, și să vestească păcătoșilor harul lui Dumnezeu, biserica catolică i-a înșelat prin rătăcirile ei și a vrăjit lumea cu muzică, artă și tot felul de lucruri imaginabile care provoacă pofta ochilor, pofta cărnii și lăudăroșia vieții.

În cele din urmă citim: »Și în ea a fost găsit sângele prorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ.« În loc să-i ocrotească, ea a prigonit pe credincioși. În loc să prezinte păcătoșilor muribunzi Cuvântul vieții, ea a adus moartea printre credincioșii vii.

Avem deci aici un sistem care afirmă că este biserica lui Dumnezeu, dar care este caracterizat prin bani, și nu prin credință; care este pământesc, în loc să fie ceresc; care duce în rătăcire prin înșelătorii, în loc să ilumineze prin adevăr; care prigonește în loc să ocrotească; și care aduce oamenilor moartea, în loc să le aducă viața.

Dumnezeu a suportat de-a lungul secolelor această biserică stricată, dar vine ziua judecății ei – ceasul pustiirii – în care ea va fi aruncată la pământ cu o distrugere rapidă și covârșitoare. »Pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este puternic.« (Apocalipsa 18,8).

Judecata ei are ca urmare plânsul și jalea pe pământ; dar cerul, și toți credincioșii, apostolii și prorocii sunt solicitați să se bucure (Apocalipsa 18,20). Răspunsul la acest apel îl dă capitolul 19, versetul 1. Ioan aude »în cer ca un glas puternic de mulțime multă, zicând: „Aleluia! Mântuirea, slava și puterea sunt ale Dumnezeului nostru!”« Mântuirea, slava și puterea, le-a arogat Babilonul pentru sine, dar cerul le atribuie lui Dumnezeu.

Mai mult chiar, judecata acestui sistem fals este justificarea lui Dumnezeu. Judecățile Lui sunt desemnate ca »adevărate și drepte« (versetul 2). Judecata asupra Babilonului este declararea publică că pe parcursul timpurilor Dumnezeu nu a fost indiferent față de stricăciunea acestui sistem și față de prigonirea sfinților Săi. Judecata va corespunde adevărului cu privire la stricăciune și prigoane din perspectiva ochiului lui Dumnezeu care pătrunde toate; și deoarece ea corespunde adevărului, ea va avea loc cu o dreptate desăvârșită. Cerul se bucură, că aceasta este așa. Cerul rostește Aleluia al său la judecățile lui Dumnezeu. Și Dumnezeu Își va așeza o mărturie permanentă despre judecata zdrobitoare asupra bisericii false, căci noi citim: »Fumul ei se ridică în vecii vecilor« (versetul 3). Sistemul bisericesc pare astăzi impresionant în ochii oamenilor, dar în timpurile viitoare singura amintire despre el, că această biserică a existat cândva, va fi fumul chinului ei, care în toată perioada Împărăției de o mie de ani va mărturisi de căderea irevocabilă a ei și despre mânia sfântă a lui Dumnezeu asupra stricăciunii ei.

Tot cerul răspunde la apelul de a se bucura de căderea Babilonului. După aceea continuă un cerc ceva mai restrâns – cei 24 de bătrâni și cele patru ființe vii – cu cântarea de laudă. Ei nu vorbesc despre judecata curvei celei mari. Este adevărat că ei rostesc „Amin”-ul lor la tot ce a făcut Dumnezeu,

dar ei sunt preocupați cu Dumnezeu Însuși. De aceea se prostern și se închină lui Dumnezeu, care stă pe scaunul de domnie și zic: »Amin! Aleluia!«

În final vorbește un glas din scaunul de domnie: »Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui și voi care vă temeți de El, mici și mari!« Primul apel pentru laudă a fost adresat »sfintilor, apostolilor și profeților«, ca să se bucure de judecata curvei celei mari. Acest al doilea apel este adresat cerului întreg: »Lăudați pe Dumnezeul nostru.« La primul apel a avut loc un răspuns fericit, dar el este cu mult depășit de răsunetul copleșitor al laudei provocate de glasul ieșit din scaunul de domnie, căci Ioan spune: »Și am auzit ca un glas de mare mulțime, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, zicând: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să împărătească. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, fiindcă nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit!“« (Apocalipsa 19,6-7).

În această izbucnire minunată de laudă găsim sărbătoarea celor două evenimente cerești mult așteptate:

1. Instaurarea Împărăției lui Hristos

2. Nunta Mielului

Aceste evenimente minunate au trebuit să aștepte până când biserica falsă a fost dată la o parte, cea care a dezonorat pe Hristos așa de mult timp, în timp ce mărturisea că acționează în Numele Lui; cea care a dat la o parte lucrarea Sa, în timp ce purta pe străzi simbolul crucii Sale; cea care a înșelat națiunile, în timp ce simula că poate da mântuire; cea care a stricat creștinătatea cu rătăcirile ei, în timp ce mărturisea că arată drumul vieții. Ca o cetate mare, ea a dominat peste împărății pământului. Ca și curva cea mare, ea s-a îmbrăcat ca mireasă a lui Hristos. Când domnia ei s-a terminat și pretențiile ei false au fost înlăturate, atunci devine imediat liber drumul pentru domnia lui Hristos și pentru nunta Mielului.

Curând cerul se va deschide pentru Hristos, care vine ca Împărat să domnească pe pământ, dar înainte de domnia pe pământ are loc în cer nunta. Nunta Mielului trebuie să premerge domnia Împăratului.

Aici noi toți stăm liniștiți și contemplăm istoria minunată a Mielului. Patriarhii, prorocii și apostolii au dat în timpuri diferite și sub forme diferite mărturie despre suferințele Mielului. Avraam la jertfirea lui Isaac a văzut mai dinainte venirea Mielului, pe care Dumnezeu Îl va prevedea să sufere ca jertfă de ardere. Isaia a vorbit la timpul său, cu o perspectivă mai apropiată și mai clară, despre supunerea desăvârșită a Mielului în zilele suferinței Sale. Și când în cele din urmă Mielul a venit pe pământ, Ioan, antemergătorul, a putut, privind la Isus, care umbla pe acolo, spune: »Iată, Mielul lui Dumnezeu«, și a spus mai dinainte efectele mari ale suferințelor Sale. Și după ce aceste suferințe au avut loc, apostolul Petru putea să-i asigure pe cei aleși, că ei sunt »răscumpărați cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată«. Mai târziu, când Petru a părăsit deja cortul său, ne ia Ioan din închisoarea lui de pe insula Patmos cu sine în viitor și ne arată lucrurile care vor veni. Pășim împreună cu el prin ușa deschisă a cerului, ca acolo să vedem marea ceată a celor răscumpărați, zeci de mii de zeci de mii și mii de mii de îngeri și »în mijlocul scaunului de domnie ... un Miel ... părea înjunghiat«. Și puțin mai târziu, Ioan, după ce ne-a arătat slava Mielului, ne conduce la nunta Mielului.

Așa cum patriarhii, prorocii și apostolii au văzut mai dinainte suferințele Mielului și ne-au vorbit despre ele, tot așa descriu unele scene de nuntă și nunta Mielului. Nunta lui Isaac vorbește despre satisfacția pe care dragostea o găsește în mireasă (Geneza 24,67). Nunta lui Iosif vorbește despre răsplata pentru osteneala și pierderea, pe care a găsit-o în Asnat (Geneza 41,50-52). Nunta lui Boaz vorbește despre gloria pe care el o primește pe baza unirii lui cu Rut (Rut 4,11).

Astfel Dumnezeu ne-a prezentat mereu prin profeții și modele Mielul și Nunta Mielului, suferințele și slăvile care aveau să urmeze; căci toate aceste scene de nuntă minunate își găsesc răspunsul lor minunat în marea zi de nuntă a Mielului. Această zi o așteaptă Hristos, adevăratul Isaac, în slavă; și în întâmpinarea acestei zile mergem noi sub călăuzirea Duhului Sfânt prin pustia acestei lumii, ca atunci Rebeca, însoțită de rob. Când apoi a sosit nunta Mielului, Mielul suferind va găsi realmente în

Adunare – mireasa Sa – subiectul care satisface dragostea Sa, care va fi pentru El o compensare a suferințelor și osteneții Sale și prin ea El va obține glorie, căci în ziua nunții Sale marea mulțime va vesti gloria Sa și va intona lauda Sa ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice.

Aici putem privi peste timpul actual, în care mireasa este sfințită și curățită și hrănită și îngrijită, spre ziua în care Adunarea va fi prezentată Mirelui ca Adunare slăvită, fără pată, fără încrețituri sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect.

Apoi ni se spune, că soția Lui s-a pregătit, ceea ce ne arată că scaunul de judecată al lui Hristos este înapoia ei. Tot ce în timpul călătoriei ei prin pustiu n-a fost în concordanță cu Hristos, nu numai a fost pus în ordine prin suferințele ispășitoare ale lui Hristos la cruce, ci și în prezența lui Hristos la scaunul Său de judecată au mai fost examinate. Acolo s-a clarificat orice problemă, orice greutate a fost înlăturată și mireasa va cunoaște gândurile Sale cu privire la orice detaliu al drumului ei și începând din momentul acela va gândi așa cum gândește El despre acestea. În felul acesta tot ce nu a fost din Hristos este pus în ordine și rămâne numai ceea ce este din Hristos, și aceasta va găsi aprobarea și bucuria Lui. Nimic din trecut nu va arunca vreo umbră asupra acestei scene frumoase sau va leza plinătatea bucuriei zilei de nuntă.

În continuare ne este prezentată podoaba miresei, căci noi citim: »Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. Inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților.« (versetul 8) Mireasa falsă s-a îmbrăcat și ea cu in subțire (Apocalipsa 18,16), dar ce contrast cu mireasa lui Hristos! Curva și-a procurat inul subțire prin „comerț” (Apocalipsa 18,12); miresei »i s-a dat« inul subțire. Podoaba miresei vorbește despre faptele ei, chiar dacă acestea izvorăsc toate din har, care i-au fost date. În exterior multe fapte drepte pot părea la fel, dacă ele sunt făcute de cei credincioși sau de cei necredincioși, și cu toate acestea motivațiile sunt diferite. Faptele drepte ale miresei false aveau motivații legaliste și egoiste. Faptele drepte ale sfinților sunt fapte care *au fost făcute din dragoste pentru Hristos*.

Hristos Se va bucura să vadă mireasa Sa îmbrăcată cu o haină care vorbește de dragostea miresei pentru El. Ne face fericiți să cunoaștem că orice faptă din dragoste pentru Hristos este un fir în haina în care noi vom apărea în slavă spre bucuria inimii lui Hristos. Ce bucurie să știm că chiar dacă în lume nu avem nici o valoare și nu suntem luați în seamă, suntem batjocoriți și neînțeleși, în cele din urmă orice faptă făcută din dragoste pentru Hristos va ieși la lumină în ziua gloriei. Nici un pahar de apă rece, care a fost dat celor mai neînsemnați ai Săi, nu va fi uitat de Hristos. Tot ce a fost făcut pentru El, tot ce a fost întrebuințat pentru El, tot ce în lumea aceasta a fost respins pentru El, toate își vor găsi luarea în considerare în ziua gloriei. Fapta gândită a unei inimi iubitoare de a-I oferi o pernă unde să-și pună capul în zilele slujbei Lui smerite, ca să-I ofere un anumit confort; cina, care I-a fost oferită în Betania spre învierea Sa și după aceea ungerea picioarelor Sale în ziua lepădării Sale; mărturia tâlharului muribund în ziua suferințelor Sale; și dragostea care L-a constrâns în ziua învierii Sale să intre în casa din Emaus, toate acestea vor fi luate în considerare în ziua gloriei. Lacrimile, care au curs din dragoste pentru El, rugăciunile, care s-au înălțat având felul Lui de gândire, suferințele, care au fost îndurate în Numele Lui, și fiecare răspuns sincer la ultima Lui rugămintă: »Faceți aceasta spre amintirea Mea«, vor fi amintite în ziua gloriei, pentru că »inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților«.

Haina, pe care o vom purta *atunci*, se țese *acum*. Haina, pe care noi o vom îmbrăca cu inimi ferice în prezența lui Hristos în ziua gloriei, se țese în mijlocul suferințelor pe pământ în ziua lepădării Sale. Suferințele pământului, încercările pe cale, drumul aspru, zilele întunecate, oboseala și slăbiciunea sunt folosite ca să încerce credința noastră și să scoată în evidență superioritatea lui Hristos. Blândețea și smerenia, răbdarea și amabilitatea, harul și dragostea lui Hristos, care dau naștere la încercarea credinței, vor fi țesute în haina care va fi purtată în ziua nunții Mielului.

În felul acesta suntem conduși la ziua nunții Mielului. Scena însăși este numai schițată și nu este descrisă, căci nu este misiunea cărții Apocalipsa să prezinte evenimentele interne ale gloriei. În Paradisul lui Dumnezeu sunt lucruri despre care, pentru cei care au încă trupuri muritoare, nu se poate

vorbi și nu se pot înțelege. Ceea ce ne este spus, este suficient să trezească dorința inimii după ziua nunții Mielului, după ziua care de mult este hotărâtă în planurile lui Dumnezeu, care este conturată în unele scene de nuntă și este prorocită de proroci și apostoli, ziua spre care merge mireasa pe pământ și ziua pe care o așteaptă Hristos în cer, ziua bucuriei inimii Sale.

Când în sfârșit vine ziua, nu numai se va sărbători nunta, ci va fi și *ospățul* nunții Mielului. Va fi realmente ziua bucuriei inimii Sale, dar vor fi invitați și alții să ia parte la bucuria și fericirea acestei sărbători. Ei vor fi acolo nu ca mireasă a Mielului ci ca oaspeți ai sărbătorii. Nu sunt îngeri, care să fie »chemați«. Îngerii, care și-au păstrat starea lor inițială, nu sunt denumiți »chemați«. „Invitația” este făcută oamenilor decăzuți. Dumnezeuul slavei îi invită în slava lui Dumnezeu. Este o mare mulțime a acelora pe care harul lui Dumnezeu i-a invitat în timpul dinaintea crucii. Ei nu vor face parte din mireasa lui Hristos, ci ei vor fi ca însoțitoarele, care urmează pe fiica Împăratului, aduse la Împărat. »Ele vor fi aduse în mijlocul bucuriei și veseliei și vor intra în palatul împăratului« (Psalm 45,13-15).

Fie că sunt îngerii, sau mireasa, sau oaspeții, care sunt chemați să ia parte la ospățul nunții, toți se vor unii în gloriificarea Mielului. Ca vuietul unor ape multe și ca bubuitul unor tunete puternice ei vor zice: »*Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă.*«